

LA FI? ¹

Lev Trotski

1 de febrer de 1937

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.marxists.org/espanol/trotsky/ceip/escritos/Libro5/ContextHelp.htm> i contrastada amb “La fin?”, en *Oeuvres*, tom 12, Publications de L’Institut Léon Trotsky – EDI, París, 1982, pp.239-241.

El fiasco moral del procés contra Zinoviev i Kamenev ha obligat Stalin a muntar el procés de Piatakov i Radek. Durant nou anys Radek i Piatakov foren ferramentes de confiança a mans de Stalin, el qual els valorava força doncs que eren més intel·ligents i cultes que no els seus col·laboradors més estrets. Però no comptava amb altres extrotskistes destacats i coneguts per a muntar el nou frau judicial. S’ha vist obligat a sacrificar Piatakov i Radek. Si amb les primeres amalgames Stalin es cregué inventor i creador d’un nou sistema per a fer miracles, ara s’ha convertit en presoner del sistema. Ara necessita un nou procés per tal d’encobrir la funesta història de l’avió de Piatakov. On aconseguirà la gent necessària? Necessita un procés especial d’enginyers i tècnics alemanys per a apuntalar l’estúpida rondalla de la meua vinculació amb la Gestapo. On acabarà? Ja hem dit abans que Stalin tracta d’apacar la seua set amb aigua salada.

Les amalgames judicials fan estendre’s el pànic entre els rengles de la mateixa burocràcia. La majoria dels afusellats del darrer procés no eren personalitats polítiques, sinó buròcrates de l’estrat mitjà i mitjà-superior. És probable que en el seu historial hi hagués alguns errors, traïcions, potser fins i tot crims. No obstant, la GPU els obligà a declarar-se culpables de crims colossals, d’envergadura històrica, i després... els afusellà. Cap buròcrata pot sentir-se fora de perill. Stalin serva expedients de tots els funcionaris polítics i administratius de certa importància. En aqueixos expedients consten els pecats de qualsevol tipus (maneig imprudent de cabals públics, aventures amoroses, relacions personals sospitoses, parents comprometedors, etcètera). Els sàtrapes locals elaboren expedients semblants dels seus subordinats. Stalin està en condicions de degradar i aixafar qualsevol dels seus col·laboradors (incloent-hi els membres del Buró Polític) en qualsevol moment. Fins a 1936 Stalin emprà els expedients per a violar la consciència del poble, per a obligar la gent a dir el que no volien dir. A partir de 1936 ha començat a jugar amb les vides dels seus col·laboradors. S’ha iniciat un nou període! Stalin ha utilitzat la burocràcia per a aixafar el poble; ara aplica el terror contra la mateixa burocràcia. La burocràcia, temorenc de trobar-se aïllada del poble, recolza Stalin. Stalin, temorenc de trobar-se aïllat de la burocràcia, tracta d’arrossegar el poble, d’ací la constitució “democràtica” i els processos demagògics.

Els col·laboradors de Stalin miren espantats a les seues esquenes i es pregunten: a qui li tocarà el torn demà? Al mateix temps, les masses populars no poden deixar de preguntar-se: qui són els nostres governants? ¿Com és possible que els que fins ahir ocupaven càrrecs d'importància, resulten avui culpables de crims greus? Com és possible que el Comitè Central de l'època de Lenin estigués integrat (amb l'única excepció de Stalin) per traïdors i renegats? No serà al revés? ¿No succeirà, potser, que Stalin es veu obligat a ofegar en sang els vells quadres del Partit Bolxevic, perquè ell mateix s'ha convertit en el pilar d'una nova aristocràcia?

El sistema polític de l'URSS ha entrat en una època de crisis profundes i greus. Només els cecs no ho veuen. Només els hipòcrites, que pretenen disfressar-se de revolucionaris amb el rètol barat d'"amics de l'URSS" serven silenci sobre aquests fets. Aquests aristòcrates s'autojustifiquen amb el pretext que denunciar els crims de la camarilla stalinista equival a recolzar els feixistes. Són com les persones supersticioses que temen anomenar les seues malalties de viva veu perquè creuen en la màgia de les paraules. La burocràcia stalinista, en assumir els trets més repugnants dels règims totalitaris, ajuda el feixisme. Gràcies als processos de Moscou, l'opinió pública s'ha oblidat de l'incendi del Reichstag i de la manera sagnant en què Hitler liquidà l'oposició (30 de juny de 1934)! Podria fer-se millor servei als botxins feixistes? Els fonaments econòmics de l'URSS serven el seu caràcter progressista. Les masses treballadores i els amics del progrés del món sencer han de defensar aqueixos fonaments per tots els mitjans possibles. Però el perill que més directament amenaça tals fonaments està en el comportament desmoralitzat i desmoralitzador de la burocràcia stalinista.

Els pobles de l'URSS estan atrapats en una xarxa de falsedats totalitàries. El primer deure dels amics de l'URSS (els autèntics, no els falsos) és dir-los als pobles d'aqueix gran país la veritat, tota la veritat, per tal d'ajudar-los a sortir de l'atzucac on estan.

El problema de la *comissió investigadora internacional* no és un problema personal meu, ni de la meua família (el meu fill Serguei corre perill en Krasnoiarsk, el meu fill Lev, a París). Tampoc és un problema dels milers de militants de l'Oposició Soviètica que demanen justícia. No: és un problema internacional. Afecta profundament la consciència política i les normes morals de tots els països. El millor mitjà per a sortir de les pitjors situacions és la *veritat!* Per això les organitzacions obreres, els grups socials progressistes, els ciutadans honrats han de recolzar la iniciativa de crear una *comissió investigadora internacional!*

¹ "La fi?", *Biulleten Opozitsii*, número 54-55, març de 1937.